

מסורת הש"ס

אז מתיבין ק... (ג) וילי חמור
במקדש (ה) ויחסי פס"ו,
(ד) ויחסי ח"ה.

הנהרות הבי"ח

(ה) חס"ד ד"ה ר' יהודה וכו'
פסח וועל בו מדקתני
פסח וועל בו פסח:

גילוי הש"ס

נ"ס גימטריא בו בפרש
אבל לא בפרשת מ"ח פ"א
מיד דלמס:

רבינו הגנאל

בין קשור בין שאינו קשור
אחור ספק שפיקי בו הוא
שמתיקן. לומר שפיקי
לפקי בו. רבינו יחיאל
זה דאמרין סוף הוציא
חפילין ח"ד סוכי קיימי
הבבלי ע"ש שמתקין
לפרעה שבחור. בזמן
שקשורין והלין נעלין כון
בשבת וכן ע"ל בירוש.
א"ל ר' יוסה ולימא מר
בין חלו בין שאינו חלו
והוא שקשור. לומר כב
המשנה בו משנה ליום
כלי. דאמר רבא ב"ב חזק
א"ר יוחנן במחולקת כאן
בשק דחולין בן חלוקת
בגד הנגדר בקשור וחלו
כלבו. אבל לא ליה
קדוש במדינה. ותיבא כוון
עירובין איהו נגד הנגדר
שנועלין בו בפקדש אבל
לא במדינה. שמוטו ומניחו
בקרן זוית. דייקתין פניה
מקמינו ושמוטו ומניחו.
ככלל שאם הוא קשור
שאם אינו יוכל לשמוטו
ולתוחו בקרן זוית שפיר
דמי. ואמרין מאן אנה
נגד הנגדר צריך להיות
קשור וחלו ר' אליעזר. והא
ר' יוחנן פיר ד' אליעזר.
הלוקין על ד' אליעזר
סבירא ליה כו' יהודה
דאמר שאינו קשור ולא
חלו אבל אם הוא קשור
אע"פ שאינו חלו שרי.
וא"ל ר' אבא ל"ה ירמיה
אנא דאמר והוא שמתיקן
אע"פ שאינו לא קשור
לא חלו. כי זה פתחא
דחייב בקנה שהתקין בערב
לחיות פסח ונעיל בו.
ואמר רשב"ג מתוקן אע"פ
שאינו קשור. ואמר שמיה
ד"ר יוחנן הלכה כרשב"ג
דקאי רשב"ג כחכמים.
ואקשינן היכי אמר ר'
יוחנן הילכתא כרשב"ג
ורשב"ג שרי אע"פ דליבא
חריב כלי עליו. ור' יוחנן

כל הכלים פרק שבעה עשר שבת

קבו.

עין משפט
גז מוצה

בז א ב מ"ח כ"כ מלכות
שבת הלכה ל' ויחיו
הלכה י' סמך לחין סה
טושיע' אר"ח סמך טע
ספ"ק ח'
ב"ר ג מ"ח כ"כ מלכה
ז'

מוסף רש"י

נגד הנגדר. שקשור בלח
אבל לוי חלו. שהחל לחין
ומתן שנגד לוי נראה
קשור (שורו"ק ג' ע"ד)
בר במקדש. רשות בעלמא
היא. דלוי טיה מסת הילח
וקשור לך. אלא הילח ונגד
מחו כבינה. ולין שבת דרבנן
במקדש. דלא נזרי ס' וכו'.
המנוח מותר במקדש. ר'
יהודה סבר לא נעין משם
הוא אלא דומה לנעין ומתקדש
לא נזרי ס' וכו'. זה א"ר
בבב"ע מותר. הילח
וקשור אע"פ ששני חלו
(טושיע).

כל גגות (יעוינו ז'). דפרין ושמואל למה ליה למיעבד הכי וקאמר זה
מעטל כו' לאו משום דלי הוה אמר אין מעטלעין בו אלא בדי' אמות
דאז הוה יחא ליה אלא אז נמי היה קשה היכי עבד הכי כיון דמחילה
מתרת לטלטל בחצר הוה בעשיית אהל ערפי בתחלה ואקרו כדפרישית
לעיל ומהאי טעמא היה מקפיד רב
דס"ל שאין מעטלעין אלא בדי' אלא
משום דהש"ס ידע דכבר שמואל דזה
מעטל עד עיקר המחילה יחא
למיעבד למה הולך לעשות מחילה:
בין קשור בין שאינו קשור והוא
שפתוקן. נראה לר"ת דלאו
במיקון של מעשה אלא במחשבה
בעלמא כדמוכח לקמן דלמר כרשב"ג
ס"ל דלמר מתוקן אע"פ שאינו קשור
דהיינו במחשבה ומשמע דלגמרי ס"ל
כיומי דנבי ר' יוחנן דוקא הוא דלמר
בסמון סבר לה כוומיה נחלא ופליגי
עליה נחלא ופריך ולימא מר בין
חלו בין שאינו חלו והוא שקשור
כרבי יהודה דבעי קשיה וטעמא
משום טלטול ולא משום נעין דלי
משום נעין מאי חייב מנגד שפריך
קשיה בפקק ואל בפקק לא שייך בין
אלא חוספת אהל ערפי ומוספת אהל
ערפי שרי רבנן בלא שום קשיה
כדמוכח נמי שהו"א וכו' (שם מד:).
והבב"ע באן ופאן אבא. פ'
רש"י ששחוקעו בשבת
בונה הוא ואקורא דאורייתא איכא
ואינו משמע שיהא בו אקורא

בין קשור בין שאינו קשור והוא שמתיקן
א"ל ר' ירמיה ולימא מר בין חלו ובין שאינו
חלו והוא שקשור דאמר רבה בר בר חנה
א"ר יוחנן כמחולקת כאן כך מחולקת בנגד
הנגדר (ד) דתנן נגד הנגדר נועלין בו במקדש
אבל לא במדינה והמונה כאן וכאן אסור ר'
יהודה אומר המונה (ה) במקדש והנגדר במדינה
ותניא איהו נגד הנגדר (ו) שנועלין בו במקדש
אבל לא במדינה כל שקשור וחלו וראשו
מגיע לארץ ר' יהודה אומר זה אף במדינה
מותר אלא איהו שבמדינה אסור כל שאינו
לא קשור ולא חלו ושומטו ומניחו בקרן זוית
ואמר רבי יהושע בר אבא משמיה דעולא
מאן תנא נגד הנגדר ר"א היא א"ל אנא
דאמרי כי האי תנא דתניא (ז) קנה שהתקינו
בעה"ב להיות פותח ונועל בו בומן שקשור
וחלו בפתח פותח ונועל בו אין קשור וחלו
אין פותח ונועל בו רשב"ג אומר מתוקן אע"פ
שאינו קשור אמר רב יהודה בר שילת אמר
רב אסי א"ר יוחנן הלכה כרשב"ג ומי
אמר רבי יוחנן הכי והתנן כל כסוי הכלים
שיש

דאורייתא כיון שאינו מצטול
נגד הנגדר ליכא אקורא אלא משום טלטול וכי יהוא מילתא
שהתקינו בעה"ב להיות פותח ונועל בו דמיייר משום טלטול ואפ"ה

דאורייתא כיון שאינו מצטול
נגד הנגדר ליכא אקורא אלא משום טלטול וכי יהוא מילתא
שהתקינו בעה"ב להיות פותח ונועל בו דמיייר משום טלטול ואפ"ה
לנהיריב ניה אחיה אע"ג דהי משום שבות נאסר טלטול במקדש כקניס ומקלות דלעיל אבל בשום נעין ליכא אקורא כלל אפילו
מדרכין וקשה לר"ת מנגד דאפילו רבי אליעזר ורבנן בתוספת אהל ערפי כיון דאפילו צטלטול דילמא נחא הוא דאפילו ומתן ר"ת
בספר הישר דא"כ הוה ליה למנקט פלוגמיהו במילתא דלא שייכא ביה תוספת אהל כי היא דנגד הנגדר ומנקט פלוגמא בפקק החלון
דשייך ביה תוספת אהל ש"מ דפליגי בזהל וליכא למימר דדוקא בזהל פליגי ולא צטלטול דהא כההיא דנגד לא שייך אלא אקור
טלטול אפ"ה אפילו כה ר"א ורבנן דע"כ איבעי לן למימר דת"ק דנגד היינו ר"א דרבנן שרי אפילו בפקק החלון כ"ש בנגד דלא
שייך אקור אהל אלא אקור טלטול אלא דהי בתרתי פליגי דר"א אסר בפקק החלון ומשום טלטול בשאין מורת כלי גמור עליו ואפ"ה
יש עליו מורת כלי גמור כגון שיש לו בית יד אקור מ"מ משום תוספת אהל ערפי כיון דבעלי בפקק ורבנן דשרי אפ"ה אין עליו מורת
כלי דלית ליה לא משום טלטול ולא משום אהל: ר"ב יהודה אומר כו'. ובעירובין מתקין אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי
יהודה וקשה לר"י דהא שמואל גופיה סבר לעיל בפרק כמה טומיין (דף ג.) גני חריות של דקל שגדן לעלים בדמחשבה בעלמא
קני דאיתמר רב (יהודה) אומר קושר ושמואל אמר מושב וקאמר התם דשמואל ס"ל כרשב"ג דאמר חריות של דקל שגדן לעלים ונמלך עליהן
לישיבא א"כ לקשר וא"כ היכי קאמר הלכה כרבי יהודה דבעי קשיה משום אקור טלטול דהא לא שייך אקור כיון כההיא דנגד הנגדר אלא
אקור טלטול ומשום אקור טלטול בעי רבי יהודה קשיה כדפרישתי וליכא לפרושי דנגד הנגדר דהכל לאפיקי ללאפיקי כיון הוא דבעי
קשור אבל משום אקור טלטול לא היה בעי קשור אלא במחשבה בעלמא כרשב"ג א"כ מאי קא מהדר ליה ר' אבה בר כהנא לר' ירמיה
אלא דאמרי כי האי מנא כו' דילמא מאי דלא בעי התם רשב"ג אלא מתוקן אע"פ שאינו קשור היינו משום דהתם ליכא אלא אקור
טלטול התם דהי לא מייירי מידי בבנין דקאמר קנה שהתקינו בעה"ב להיות פותח ונועל (ה) ומדקתני פסח ונועל משמע שאינו נועל
בזוית קנה עצמו דהיה ליה למיתמי שהתקינו לנעול בו אלא משמע שאלו כעין מפחחות שלטו שיש מהם שמושנין המנעול שדלת לבחן
ולבאן כך הקנה מושך המנעול אבל הקנה עצמו אינו במקום המנעול א"כ פשיטא דהה"ג לא שייך בנין כהאי קנה אלא משום אקור
טלטול הוא ומיהו אין ראהי מזה דבהאי קנה מייירי כדפרישתי מדקתני פותח ונועל דהא כה"ג קתני בתוספתא חבילי עלים וסוכה של
קוליס שעשאן דלה לפיריה ולחצר אם היו קשורות ותלויות פותחין ונועלין בהן אם לאו כו' מיהו אומר ר"י דאפילו הוה מפרש היה דקנה
שהתקינו כו' דשייך ביה בנין ובמקום מנעול היה ולהכי פשיט מיניה רבי אבה בר כהנא דס"ל כרשב"ג דאמר דכי הוה מתוקן אע"פ שאינו
קשור נתיק מורת אקור בנין לא הוה אמי שפיר (דה"א) מדקאמר הש"ס בסמון וכו"ת הכא נמי דליכא מורת כלי עליהן והתנא חריות
של דקל כו' והכי מוכח מההיא דחריות של דקל דהא דאמר מתוקן אע"פ שאינו קשור היינו בלא מורת כלי אלא במחשבה בעלמא דלמא
באקור טלטול הוא דלא מנריך רשב"ג אלא במחשבה אבל באקור בנין הוה בעי שיתקוהו ויכניוהו ויעשו בו מעשה שיהא מורת כלי
עליו על כן נראה לר"י דבהכי פליגי רבי אבה בר כהנא ורבי יוחנן ורב יהודה דעירובין (דף קג.) דאיתיה סבירא ליה דבההיא דנגד
לא שייך אלא אקור טלטול ואיהו ס"ל דשייך בנין בנגד הנגדר ולהכי בעי קשור לאפיקי מאקור בנין והשתא אמאי שמתין שפיר
דלא מייירי מידי באקור בנין לא כההוא דנגד ולא כההיא דקנה והשתא נמי ההיא דקנה משום טלטול. מ"ר:

שקשור וחלו וראשו מגיע לארץ. פירוש ראשו העליון חלו וראשו התחתון מגיע לארץ כדפירש בקוטרס ונראה לרשב"ג
דאפילו שני הראשים מונחים לארץ אלא שקשור דשרי במקדש והאי דנקט כהאי גוונא לאשמעינן דאפ"ה אסור במדינה
והשתא אמי שפיר הא דתנן במשנה והמונה כאן וכאן אסור היינו שאינו קשור ולא חלו כלל דאי אמרת דוקא נקט ראשו מגיע לארץ
אבל שני הראשים מונחין בארץ אסור במקדש כאן א"כ ששאל א"כ הוה מונח דרבי יהודה כוונתו דמנא קמא דמונח דרבי
יהודה על כדחייב היינו שאינו לא קשור ולא חלו ושומטו ומניחו בקרן זוית דאי אמרת כמו מונה דת"ק ששני ראשים מונחים בארץ
אלא שקשורין היכי קאמר המונה במקדש ההוא אפילו במדינה שרי דלא אסר רבי יהודה אפילו במדינה אלא דוקא שאינו קשור כלל:
וכי